

Evangelium:

Efter sabbatten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven. Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra og satte sig på den. Hans udseende var som lynild og hans klæder hvide som sne. De, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde. Men englen sagde til kvinderne. »Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det.« Og de skyndte sig bort fra graven med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det. *Matt 28,1-8*

Til eftertanke: Vild opstandelse

*Som forårssolen morgenrød
stod Jesus op af Jordens skød*

Der var virkelig natur i den mand skriver Bent Falk om Grundtvig. Og det er helt sandt. I salmedigtningen havde han i den grad fingeren på pulsen, lige på hjerteslaget. Det er poesi, og det indrømmer han. *Som forårssolen morgenrød, stod Kristus op af jordens skød.* For den harmoni mellem det indre og det ydre, mellem evangeliet og årstiden, har vi nemlig til alt held her i Norden. Solen *genopstår* i kraft og varme. Fine spirer springer frem af den frosne jord. Nyt liv står op af døde. Sammenhængen er næsten til at tage og føle på! Sammenhængen – samklangen – harmonien – mellem naturens cykliske gang - og evangeliets lige linje, der går *sin* gang hen over jorden:

Fra Jesu dåb til Jesu *virke*, der efter Guds vilje var at møde alle mennesker, der, hvor de var, om det var midt i glæden som ved Brylluppet i Kana, eller midt i håbløsheden som ved Lazarus' grav.

Fra det fælles sidste måltid til Jesu *død*, en vej gennem de nærmestes svigt, overmagtens domsfældelse, med den store, forvirrede menneskemængde og nattens mørkeste timer. For det er *over dybet* at troen slår sin gyngende bro. Afgrunden i os, frygten, som nok kan forsages, men ikke fornægtes.

Fra korsordene og til Jesu *opstandelse* midt i en forunderlig morgenstund, for det blev morgen igen *den første dag i ugen*.

Fra det kraftige jordskælv fra jordens indre – til kvindernes inderlige skælven af frygt!

Fra englens første bebudelse til den gravide Maria: *Frygt ikke! Du har fundet nåde for Gud!* – til englens bebudelse i den tomme grav: *Frygt ikke!... Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. ... Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham ...*

Der er sammenhæng, samklang, harmoni, i det hele, *hvis vi da vil se den*. Men vil vi det? Hånden på hjertet – nej! For opstandelse er (for) vild for os mennesker! Den bringer os i vild opstandelse, giver anledning til alle mulige spørgsmål – og alle mulige følelser! Spørgsmålene stiller Grundtvig i *Påskeblomst*:

Påskeblomst! men er det sandt:

Har vi noget at betyde?

Er vor prædiken ej tant?

Kan de døde graven bryde?

Stod han op, som ordet går?

Mon hans ord igen opstår?

*Springer klart af gule lagen
livet frem med påskedagen?*

Den følelsesmæssige opstandelse er jordskælvet – skælvet – urgysset – glæden! Dér, hvor kvinder har været vant til at færdes, enten som jordemødre eller vågekoner, påpeger Suzanne Brøgger så fint i en forfatterprædiken. Skælvet, med *alle mulige* sprækker ind i evigheden –
Det overrumplende møde med en magt større end os –
Stillet ansigt til ansigt med faktum, at man til hverdag har så travlt, at man ikke har tid til at leve -
At man har glemt at dø... -
Glemte døden som forudsætning for al fornyelse -
Glemte Gud, for hvem alt er muligt.
For hvad er det, der åbenbares både for fornuften og for følelsen her?

Et helt andet forhold mellem liv og død end det, vi har forestillingsevne til. Så at generation efter generation trods alt vi synes, vi forstår, eller mærker, at vi føler, frem til i dag har overleveret, *givet videre til os*:

At der er al mulig grund til at gå hjem og hejse flaget!
At det levende liv er gået i forvejen som vores forudsætning overhovedet!
At døden har mistet sin brod!
At der er et liv før døden – at det er muligt at vågne op til livet *nu og her!*
At troen som fornuft- og følelselivets forudsætning er at sige: *Jeg tror, hjælp min vantro!*
At turde åbne sig for troen!
At høre ordet: at for Gud er alt muligt!

Det var det, kvinderne fandt i den tomme grav den morgen. Med solopgangen åbenbares et mysterium, hvor alle tider smeltede sammen i et *nu*. Og så løb kvinderne. Ikke i flugt, men hen til disciplene for at give det budskab videre, de selv havde fået: Et budskab, *som nu også vi* er blevet givet. Et ord som *igen* er opstået

*Så alle tunger trindt om land
lovsyngte dødens overmand
i påskemorgenrøde!*

Bøn

Opstandne Herre, Jesus Kristus!
Lovet være du til evig tid,
at du gik ind i mørket
og tændte håbets glød.
At du gik ind i døden og brød dens magt.
Vi beder dig:
Lad budskabet om din opstandelse gælde også os og vores liv.
Giv os den tro, vi ikke selv kan gribe.
Giv os det mod, vi ikke selv kan stable på benene.
Giv os det liv, vi ikke selv kan skabe.
Send os med din Helligånd dit liv og nærvær,
som kan fylde selv den dybeste ensomhed!

Salmer: *Som forårssolen morgenrød* (DDS 234) og *Påskeblomst* (DDS 236)